

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2404/2015
11.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници тужиоца Т.Л. из Б.Т., чији је пуномоћник Љ.П., адвокат из Б.Т, против туженог Т. СЦ Л.ч. ад, Б.Т., чији је пуномоћник М.К., адвокат у Б.Т., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 936/2015 од 11.06.2015. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 936/2015 од 11.06.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици, Судска јединица у Бачкој Тополи П1 83/2014 од 26.02.2015. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог бр. 09 од 13.03.2009. године, као незаконито, тако да исто не производи дејство. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које одговара његовој стручној спреми, стеченом знању и радним способностима, те да му накнади све неисплаћене накнаде зарада и других припадајућих примања од дана престанка радног односа 13.03.2009. године, па све до 30.09.2014. године и то по основу неисплаћене нето зараде износ од 1.585.951,37 динара са законском затезном каматом до 30.09.2014. године, у износу од 667.396,66 динара и даљом законском затезном каматом на главницу од 1.585.951,37 динара, почев од 01.10.2014. године па све до коначне исплате, по основу трошкова регреса за годишње одморе, укупан износ од 20.032,04 динара, са законском затезном каматом до 30.09.2014. године, у износу од 9.655,23 динара и даљом законском затезном каматом на главницу од 20.032,04 динара, почев од 01.10.2014. године па све до коначне исплате, те да му преда и исплати јубиларну награду за 10 година радног стажа, све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за период од 13.03.2009. године до 30.09.2014. године на износе зараде из првог става изреке ове пресуде код надлежног Фонда за пензијско и инвалидско осигурање Филијале у С. уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање у укупном

износу од 549.460,79 динара, у року од 8 дана. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади проузроковане парничне трошкове у износу од 403.026,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења, па све до коначне исплате у року од 8 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 936/2015 од 11.06.2015. године, делимично је преиначена првостепена пресуда, на начин да се одбија тужбени захтев тужиоца да му тужени преда – исплати јубиларну награду за 10 година радног стажа, док је у преосталом делу одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне другостепене пресуде у потврђујућем делу тужени је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у побијаној пресуди је правилно примењено материјално право.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су 01.10.2005. године закључиле уговор о раду бр. 223/Р за послове НК радника брисача на viseћој брусици у Техничком сектору – Погон чистионе на неодређено време. Дана 27.02.2009. године тужилац је писмено упозорен да су се стекли услови за отказ уговора о раду јер се 25.02.2009. године у време коришћења паузе за кафу, вербално сукобио са бригадиром Ж.П. због његове одлуке да један пар радних ципела додели другом раднику, а не њему, на који начин је учинио повреду радне дисциплине утврђене чланом 86. тачка 18. Колективног уговора и тачком 19. тачка 18. Уговора о раду. Тужена је решењем бр. 09 дана 13.03.2009. године отказала Уговор о раду тужиоцу због тога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе због описаног понашања учињеног дана 25.02.2009. године, на основу одредбе члана 179. тачка 3. Закона о раду. Синдикат тужене се изјаснио да је предвиђена мера престрога, јер тужилац до тада није кажњаван и да га треба казнити блажом казном. Након престанка радног односа код тужене тужилац је био пријављен као незапослено лице код Националне службе за запошљавање у неколико периода до 12.03.2014. године када је засновао радни однос. Од марта 2014. године тужилац је запослен код АД З. на основу Уговора о раду, где је у периоду од септембра 2014. године остварио зараду у износу од 178.033,00 динара. Против тужиоца до критичног дана није била поднета ни једна пријава нити је вођен дисциплински поступак и није било примедби на његов рад од стране надређених. Из налаза и мишљења судског вештака утврђено је колику би зараду тужилац у спорном периоду остварио за период за који није радио, као и разлика између зараде коју је остварио код другог послодавца и коју би остварио код тужене, као и накнада трошкова регреса за годишњи одмор.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиоца и утврдили да је решење о отказу тужиоцу незаконито и обавезали

туженог да га врати на рад и накнади све неисплаћене накнаде зараде и друга припадајућа примања за период од престанка радног односа па до 30.09.2014. године. За своје одлуке у овом делу дали су правилне и потпуне разлоге које у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Апелациони суд у Новом Саду је преиначио првостепену одлуку на тај начин што је одбио тужбени захтев тужиоца да му тужени исплати јубиларну награду за 10 година радног стажа са образложењем да је Колективним уговором код туженог, између осталог, и за јубиларну награду прописано да ће се исплаћивати у зависности од успешности у пословању.

Имајући у виду све наведено, правилно су нижестепени судови закључили да тужилац није учинио такву повреду радне дисциплине која је прописана Колективним уговором код тужене због које тужилац не би могао да настави рад код послодавца, па су зато нашли да је тужиоцу незаконито отказан Уговор о раду.

Према одредби члана 179. тачка 2. и 3. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 24/05, 61/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на понашање запосленог и то: ако својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду и ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У конкретном случају, понашање тужиоца критичном приликом је било непристојно, с обзиром да су тужилац и бригадир у афекту у време паузе измењали неколико увредљивих речи, међутим, његово понашање није било такво да доведе до отказног разлога, нити се оно може квалификовати као понашање због којег тужилац не може да настави даљи рад. Понашање тужиоца није нарушило радну дисциплину, јер се догађај десио за време паузе, а такође тужена је пропустила да у решењу о отказу наведе разлоге због којих тужилац не може да настави даљи рад код туженог. Зато су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Отказни разлог из тачке 3 чл.179 Закона о раду, даје могућност послодавцу да откаже уговор о раду ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Да би овај отказни разлог могао бити примењен потребно је да запослени не поштује радну дисциплину тј. да се понаша супротно правилима садржаним у различитим актима послодавца, које (најчешће) послодавац доноси сам или да се запослени на раду или у вези са радом понаша тако да послодавац процењује да то понашање угрожава процес рада или ремети односе у радној средини или има негативан утицај на комплетан амбијент рада до мере да мора бити прекинуто. Иако је тужилац учинио повреду радне дисциплине, његово понашање критичног дана не може се сматрати таквим да је својим понашањем реметио, нити нарушио организацију рада, због чега тужилац не би могао наставити рад код тужене. Запослени својим понашањем није угрозио рад послодавца, нити процес производње, јер његови претпостављени нису

обуставили процес рада. У конкретном случају ради се о вербалном конфликту употребом погрдних речи, чиме је нарушена сарадња између запосленог и претпостављеног. Код запосленог уколико му се отказује уговор о раду због непоштовања дисциплине рада мора да постоји свест о недисциплини, док у конкретном случају тужилац није схватио до којих последица његовим понашањем може доћи, нити је желео да до тих последица дође. Зато су неосновани ревизијски наводи о погрешној оцени нижестепених судова у погледу понашања тужиоца, те да је понашање тужиоца било недолично.

Како је тужиоцу незаконито престао радни однос правилно је побијаним одлукама на основу члана 191. Закона о раду, тужени обавезан да тужиоца врати на рад и призна му права по основу рада.

Осталим ревизијским наводима у претежном делу се оспорава оцена изведених доказа, чиме се побија утврђено чињенично стање, што не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Како се ревизијом не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде то је, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци у ставу првом.

Ревиденту нису досуђени трошкови ревизијског поступка с обзиром да није успео у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**